

Sabrina Jeffries

A csábítás iskolája

Romantikus  *Regények*

Sabrina Jeffries

A csábítás
iskolája

Hercegi kör 1.



GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Project Duchess

Copyright © 2019 by Sabrina Jeffries, LLC
Published by arrangement with KENSINGTON PUBLISHING CORP.,
NEW YORK, USA and ANDREW NURNBERG LTD–BUDAPEST.
All rights reserved.

Hungarian translation © Harcsa Henrietta

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
HARCSA HENRIETTA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 513 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Nyomta és kötötte a KORREKT NYOMDAIPARI Kft., 2021
Felelős vezető Barkó Iliász ügyvezető igazgató

London Society Times

AZ ÖZVEGY HERCEGNÉ A HARMADIK FÉRJÉT
VESZÍTI EL

Ahogy ígértük, kedves olvasóink, minden tőlünk telhetőt megtettünk, hogy mielőbb megoszthassuk önökkel a legfrissebb pletykát, amely valóban rendkívül megdöbbentő. A hölgy, akit valaha Lydia Fletcherként ismertünk, most már elmondhatja magáról – bármennyire kétes dicsőség is ez –, hogy három herceg felesége és özvegye lehetett, ezek pedig: Greycourt negyedik hercege, Thornstock második hercege és Armitage nemrég elhunyt negyedik hercege.

Ráadásul mindegyiket sikerült egy örökössel, sőt az egyik esetben még egy második fiúval is megajándékoznia – bár azt azért kénytelenek vagyunk hozzátenni, hogy az eredmények meglehetősen vegyesek. Mert ugyan a fia, Fletcher Pryde, Greycourt ötödik hercege megtízszerezte az apja vagyonát, azt rebesgetik róla, hogy emellett egy kicsapongó életet élő agglégényekből álló titkos társaság vezetője is egyben. Tekintve, hogy mennyire tartózkodó a fent nevezett úriember, elég nehéz elképzelni róla, hogy hajlamos lenne efféle céltalan viselkedésre, de ahogy mondani szokás: hamu alatt lappang a tűz.

Sokkal könnyebb lenne elhinni egy ilyen pletykát az özvegy hercegné második fiáról, Marlowe Drake-ről, Thornstock harmadik hercegéről, aki állítólag sosem táncolt még egyetlen olyan könnyűvérű nőcskével sem, aki ne tetszett volna neki. Az ikertestvére, Lady Gwyn miatt viszont, aki csak nemrég bukant fel Londonban, a jövőben minden efféle vállalkozása sokkal nehezebben megvalósíthatónak ígérkezik, hiszen a herceg kénytelen lesz az ő udvarlóján is rajta tartani a szemét, ha nem

akarja, hogy kicsússzon a kezéből az irányítás. Lady Gwyn első szezonja bizonyára igazán érdekes lesz, mi pedig elragadtatott odaadással figyeljük majd minden egyes lépését.

Végül elérkeztünk Sheridan Wolfe-hoz, Armitage ötödik hercegéhez, aki élete nagy részében Poroszországban élt, ahol a néhai édesapja nagykövetségként tevékenykedett. Igazi enigma ő a családon belül, a társaság tagjai közül sokan egyáltalán nem ismerik, bár nagy valószínűséggel minden gond nélkül talál majd magának valami gazdag örökösnot, aki kész lemondani a hozományáról a ritkaságszámba menő hercegnéi pozícióért cserébe. Amennyiben így lesz, az illető hölgynek igencsak csipkednie kell majd magát, hogy minél hamarabb egy örökssel és egy második fiúval ajándékozza meg őt, hiszen a herceg öccse, Lord Heywood Wolfe ezredes készen áll arra, hogy átvegye a helyét szükség esetén.

Valójában az özvegy hercegné, Lydia összes utódja jobban tenné, ha mielőbb örököséről gondoskodna magának, tekintve, hogy mennyire nagy hajlama van a család hercegeinek arra – és az ember ezt csak egy borzongás kíséretében képes kiejteni a száján –, hogy idő előtt távozzanak az élők sorából.

A temetésre Lincolnshire-ben, Armitage Hallban kerül majd sor.

Első fejezet

London, 1808. szeptember

Egy szép, őszi délutánon Fletcher Pryde, Greycourt ötödik hercege határozott léptekkel felsietett a Mayfairben álló városi háza lépcsőjén. Nagyon elmerült a gondolataiban, amelyek az üzleti ügyei körül forogtak. Valószínűleg éppen ennek köszönhetően nem figyelt fel a sokatmondó kifejezésre a komornyikja arcán, amikor bevonult a bejárati ajtón.

– Kegyelmes uram, úgy érzem, kötelességem felhívni a figyelmét arra, hogy...

– Ne most, Johnston! Nyolckor vacsorára vagyok hivatalos, és abban reménykedem, hogy előtte még sikerül elcsípnem a jó öreg Brierlyt a klubjában. Éppen eladni készül egy területet a devoni birtokom közelében, amit feltétlenül meg kell szereznem, hogy további fejlesztéseket eszközölhessek. És még néhány jelentést is át kell néznom, mielőtt egyáltalán szóba elegethetnék vele.

– Még több föld, Grey? – csendült fel egy egyértelműen fiatal, női hang. – Néha van egy olyan érzésem, hogy éppolyan lelkesen költöd a pénzed birtokokra, mint ahogy a nők szép ruhákra. De ha számításba veszem a hírnevedet, miszerint igazán ravasz tárgyalópartner vagy, valószínűleg kevesebbet fizetsz náluk.

Grey a hang forrása felé pördült.

– Vanessa! – Ezután komor pillantást vetett Johnstonra.
– Miért nem szóltál, hogy a hölgy itt van?

A komornyik szeme egy egészen kicsit megrebbent, ennél közelebb még sosem járt ahhoz, hogy forgatni kezdje.

– Tettem rá egy kísérletet, uram.

– Á, igaz! Azt hiszem, valóban így volt.

Grey elnéző mosollyal fordult Vanessa Pryde felé. Huszonnégy évével a lány tíz évvel volt fiatalabb nála, és ő sokkal inkább a kishúgaként tekintett rá, nem pedig az első unokatestvéreként.

Megszabadult a kalapjától, a kesztyűjétől, valamint a nagykabátjától, majd átadta őket az inasnak. A szolga, aki úgy meredt Vanessára, mint valami koldus egy hercegnőre, nem volt ismerős számára. És bár megértette a lelkesedését a lány iránt, akit szív alakú arca, tökéletesen arányos alakja és sűrű, szénfekete, göndör haja miatt mindenki igazán elbűvölő jelenségnek tartott, az efféle viselkedés mégis teljesen helytelennek bizonyult egy inas részéről.

Grey lesújtó tekintettel mérte végig a fickót, ami az egyik specialitása volt. Amikor az inas válaszul elvörösödött, és sietősen távozott, Johnston közelebb lépett, és halkán így szólt:

– Elnézést kérek, kegyelmes uram! A fiú még új. Ígérem, hogy lesz hozzá néhány keresetlen szavam.

– Azt el is várom. – Azzal Grey ismét Vanessa felé fordította a figyelmét, akinek a jelek szerint fel sem tűnt a szóváltás. – Nem számítottam rád.

– Pedig kellett volna, kuzin. – Vanessa művészi mozdulattal pukedlizett, majd pajkos mosolyt villantott Grey felé. – Vagy helyesebb lenne „leendő jegyesemként” utalnom rád?

– Ezzel még csak ne is viccelődj! – morgolódott Grey. Valahányszor elképzelte magát Vanessa férjeként, csak arra tudott gondolni, milyen volt a lány pólyás kisbabaként, az apja, Eustace Pryde karjában, aki emellett Grey bácsikája is volt, és világgossá vált számára, hogy képtelen lenne elvenni a lányt. Láta Vanessát felnőni, így el sem tudta őt képzelni a felesége szerepében.

Szerencsére Vanessa sem óhajtott feleségül menni hozzá. Ez volt az oka annak, hogy valahányszor a lány nagyravágyó anyja átküldte őt Greyhez, méghozzá azzal az utasítással, hogy kerüljön valamiféle kompromittáló helyzetbe vele, ami miatt

a férfi végül kénytelen lenne az oltár elé vezetni, az idejük nagy részét azzal töltötték, hogy kiötöljenek valami hihető magyarázatot arra vonatkozóan, miért is sikerült Vanessának „éppen elkerülnie” a herceget.

– Ne aggódj! – Vanessa halkán felnevetett. – A komornám is velem tartott. És szokás szerint most is megesküszik majd mindenre, ami szent, hogy igazat mondunk, bármilyen mentséget főzünk is ki a mama számára. Szóval, gyere, és csatlakozz hozzánk egy teára a szalonban!

Mennyire jellemző Vanessára, hogy a megjelenése után azonnal a kezébe is veszi a háztartás irányítását! Ahogy végigvonultak a folyosón, Grey így szólt a lányhoz:

– Remekül nézel ki.

Vanessa illegette magát egy kicsit, majd előretáncolt, és miközben a szoknyája suhogva lengedezett a lába körül, ő megpördült, hogy szembenézzen Greyjel, aki ennek hatására megállásra kényszerült.

– Szóval tetszik az új ruhám? Nem fogom elárulni a mamának. Saját kezűleg választotta, méghozzá azzal a céllal, hogy kísértésbe hozzon téged. Azt mondtam neki ugyanis, hogy a sárga a kedvenc színed.

– Gyűlölöm a sárgát.

A lány kék szeme huncutul megcsillant.

– Pontosan.

Grey hangosan felnevetett.

– Te, kedvesem, igazán csintalan nőszemély vagy. Ha csak tizedannyi energiát fektetnél abba, hogy találj magadnak egy férjet, mint amennyit az anyád bosszantásába fektetsz, akkor legalább húsz férfi esedezne a kegyért, hogy feleségül vehessen.

Ennek hallatán a lány szemmel láthatóan elkedvetlenedett.

– Már most is ez a helyzet. De tudod, milyen a mama. Amíg te is elérhető vagy, nem hajlandó engedni, hogy fogadjam egy olyan férfi udvarlását, aki nem érhet fel hozzád. – Vanessa megfenyegette az ujjával Greyt. – Szóval, megtennéd a kedvéért, hogy megházasodsz végre? Bárkit elvehetsz, engem kivé-

ve, rendben? Máskülönben egészen biztosan vénlányként fogok meghalni.

– Veled az sosem történhet meg, és ezzel mindketten tisztában vagyunk. – Grey gyanakvóan összehúzta a szemét, és így meredt a lányra. – Álljunk csak meg egy pillanatra! Van egy bizonyos valaki, akire máris szemet vetettél?

Amikor Vanessa válaszul elpirult, Greynek riadalom támadt a szívében, az unokatestvérének ugyanis rettenetes volt az ízlése a férfiak terén.

– Ki az? – szegezte neki a kérdést követelőzően.

A lány felszegezte az állát.

– Nem fogom elárulni neked.

– Mert tudod, hogy nem helyeselném, ami azt jelenti, hogy az illető egyáltalán nem illik hozzád.

– Ez nem igaz! Ő egy költő.

A *pokolba!* Vanessának éppen akkora szüksége volt arra, hogy feleségül menjen egy költőhöz, mint Greynek arra, hogy megtanuljon főzni. De persze...

– Egy híres költő? – kérdezte reménykedve. Ha a fickó vagyonos, akkor akár lehet is valami a dologból. Bárki veszi is el végül Vanessát, annak nagyon gazdagnak kell lennie, ha másért nem, hát azért, hogy képes legyen biztosítani a fedezetet a rengeteg ruhára, amit a lány venni szokott magának.

Vanessa sarkon fordult, és továbbmasírozott a szalon felé.

– Az lesz. A támogatásommal és a bátorításommal.

– Uram, irgalmazz! – Grey szájalmat érzett ez iránt a költő iránt, bárki legyen is. – Feltételezem, hogy az anyád nem helyesli a dolgot.

– Eszem ágában sincs elmondani neki – horkant fel gúnyosan Vanessa, miközben belépett a szalonba, ahol a komornája egyenes derékkal üldögélt a kanapén, semmitmondó kifejezéssel az arcán. Kétségtelenül megszokta már, hogy lobbanékony munkáltatója szöges ellentétéként szolgáljon.

– Akkor a kapcsolat még nem jutott el a komoly érdeklődés szintjére – jegyezte meg Grey, és megkönnyebbülés árasztotta

el, amiért nem kellett még ezt is felvennie azoknak az ügyeknek a listájára, amelyek a figyelmét követelték. Egyelőre élt benne a remény, hogy sikerül odaérnie Brierly klubjába, mielőtt a férfi távozna onnan.

– Hogyan juthatna el bármilyen szintre is? – Vanessa felkapott egy teasüteményt, és a tőle megszokott lelkesedéssel el is fogyasztotta. – A mamát annyira lefoglalják a kettőnk összehasonlására tett kísérletek, hogy arra sem vagyok képes rávenni, hogy elvigyen olyan eseményekre, amelyeken esetleg a... barátom is részt vehet. – A lány komor pillantást lövellt Grey felé. – És a rólad keringő legfrissebb pletykának hála megint akcióba lendült. Tényleg elhiszi az összes marhaságot azzal kapcsolatban, hogy egy kicsapongó életet élő agglagényekből álló titkos társaság vezetője vagy.

Grey felhorkant.

– Soha nem lennék a vezetője semminek, ami ennyire unalmas és kiszámítható. Se időm nincs rá, se pedig hajlandóságom, és az ilyen magas szintű diszkréció fenntartása egyszerűen túl nagy erőfeszítést igényelne, pláne ha figyelembe vesszük az emberi természet gyarlóságát. Remélem, megmondtad neki, hogy én inkább a birtokaimra összpontosítom az energiámat.

– Megtettem, de nem hitt nekem. Sosem szokott hinni.

– Ennek ellenére ideküldött, hogy kikezdj ennek a titkos, kicsapongó társaságnak a vezetőjével. Nem találok semmi logikát a gondolkodásmódjában.

– A pletyka miatt csak még elszántabban szeretne férjhez adni hozzád. Hm.

– Valószínűleg attól tart, hogy a „kicsapongó” életmódom felemészti a teljes vagyonomat, még mielőtt megszerezhetné engem és a hercegségemet az utódaink számára.

– De az is lehet, hogy azt hiszi, egy ilyen féktelen vágyaktól vezérelt férfit könnyű lenne manipulálni. Pedig jobban ismerhetne téged ennél. Én minden kétséget kizáróan jobban ismerlek. Nincs benned semmi, ami féktelen lenne. – Vanessa megkocogtatta az állát az ujjával. – Persze természetesen létezik egy

másik lehetőség is, méghozzá az, hogy a mama kezdte terjeszteni a pletykát arról a titkos társaságról.

– Mégis mi célból?

– Abban reménykedik, hogy ha kevésbé vonzó színben tűntet fel, azzal megszabadulhat az esetleges vetélytársaimtól.

– Nem szívesen mondom ezt, kedvesem, de nekem úgy tűnik, hogy ritkán csökken a vetélytársak száma, ha pletykák kapnak szárnyra egy férfi csapodár természetével kapcsolatban. Amennyiben tényleg ez volt az anyád terve, akkor nagy ostobaság volt a részéről. És csak alátámasztja a pletykákkal kapcsolatos véleményemet: az efféle mendemondák semmi másra nem jók, csak arra, hogy szórakoztassák az unatkozó embereket. Ha a társaság tagjai csupán tizedannyi energiát fektetnének abba...

– Tudom, tudom. Mindannyian felületesek vagyunk, és nincs egy szemernyi hasznunk sem – szakította félbe Greyt Vanessa pajkosan. – Egyedül beléd szorult némi józan ész.

Amikor a komorna ennek hallatán úgy nézett ki, mint aki mindjárt felrobban a visszafojtott nevetéstől, Grey szomorkás arckifejezéssel fordult Vanessa felé.

– Komolyan azt gondolod, hogy ennyire fellengzős és arrogáns vagyok, kedvesem?

– Az nem kifejezés. – Aztán a lány egy mosollyal enyhített a vád élén. – És ha már itt tartunk, ideje távoznom. – Ekkor a komorna megköszöri a torkát, Vanessa pedig így folytatta: – Ó, igaz is! Majdnem megfeledeztem róla. Ezt neked hoztam. – Előhalászott egy lepecsételt levelet a retiküljéből. – Hozzánk küldték a te házad helyett. Ami elég furcsa. Talán az édesanyád hallott róla, hogy hetek óta nem tetted be ide a lábad. Mondjuk, azt nem tudom, miért feltételezte, hogy minket gyakrabban megtisztatsz a jelenléteddel.

Grey ügyet sem vetett a mellkasában hirtelen megjelenő fojtogató érzésre.

– Nagyon is tisztában vagy ennek az okával.

Vanessa egy nehéz sóhajjal közelebb lépett, és lehalkította a hangját, hogy csak a férfi hallhassa a mondandóját.

– Muszáj még mindig büntetned az édesanyádat?
– Ne légy nevetséges! – vágta rá Grey könnyedén, hogy lep-
lezze a lelkiismeret-furdalást, amely hirtelen a hatalmába kerítet-
te. – Nem büntetem. Különben is, ott van neki a többi gyermeke
társaságként. Semmi szüksége arra, hogy én is őt ajánózzam.

Vanessa szipogott egyet.

– Mintha hajlandó lennél bárkit is ajánózni! És igenis bünt-
teted őt, akár hajlandó vagy beismerni, akár nem.

Amikor meglátta a lány szemében csillogó szánalmat, Grey
azonnal megbánta, hogy bármit is mondott az anyjával kapcso-
latban.

Megragadta a levelet, de Vanessa nem volt hajlandó elen-
gedni.

– Szeret téged, ugye tudod?

– Igen, tudom. – Grey nem tudta, mi mást mondhatna.
A maga módján ő is szerette az anyját.

Már éppen készült a felöltője zsebébe csúsztatni a levelet, de
megtorpant. Ahhoz képest, hogy az anyjától érkezett, a külde-
mény túlságosan vékonynak tűnt. Grey szívét rettegés fogta el,
ezért felnyitotta, és egy rendkívül rövid üzenetet talált benne:

Legdrágább Greyem!

*Sajnálattal tájékoztatlak, hogy a mostohaapád távozott az élők
sorából. A temetést Armitage Hallban tartjuk, kedden.*

Sok szeretettel:

Anya

*Ui.: Kérlek, gyere el! Nem vagyok képes nélküled végigcsinálni a
dolgot.*

Grey kábultan meredt a szavakra. Maurice, az egyetlen apa,
akit valaha is ismert, halott volt.

*Kérlek, gyere el! Nem vagyok képes nélküled végigcsinálni a
dolgot.*

Szentséges atyaúrsten! Az anyját minden bizonnal lesújtották a történetek.

A jelek szerint megmutatkozhatott az arcán a gyötrelem, mert Vanessa kikapta a levelet a kezéből, és elolvasta, aztán pedig elszörnyedve nézett fel rá.

– Ó, Grey! Milyen rettenetes! Annyira sajnálom!

– Köszönöm! – motyogta a férfi, bár úgy érezte magát, mint valami csaló. Alig találkozott Maurice-szal, amióta a család néhány hónappal ezelőtt hazatért Poroszországból. Hagyta, hogy a keserűség, amit érzett, éket verjen kettőjük közé, most pedig már túl késő volt.

Vanessa ismét átfutotta a levelet, és közben komoran ráncolta a homlokát.

– Maurice... Ő Sheridan apja, nem igaz? Gondolom, most herceg lesz belőle.

Greynek azonnal feltűnt a lány hangjában bujkáló különös mellékszöngé.

– Sheridan? Mióta vagy ennyire bizalmas viszonyban a féltestvéremmel? Csak egyszer találkoztál vele.

– Valójában háromszor keresztezték egymást az útjaink – mormolta Vanessa. – Sőt, kétszer még táncoltunk is egymással.

Ajjaj! Sheridan jobban teszi, ha vigyáz Vanessával. Ha egy férfi igazán felkeltette az érdeklődését, a lány nem eresztette.

– Ugye nem ő az a „költő”, akire szemet vetettél?

A Grey hangjában megbúvó él hallatán Vanessa felkapta a fejét.

– Ne légy nevetséges! Sheridannek egyáltalán nincsenek költői gondolatai.

A lánynak ebben igaza volt, de vajon honnan tudhatta?

– Most, hogy herceg lett belőle, Armitage-nak kell majd hívnod.

– Eggyel több ok arra, hogy semmiféle érdeklődést ne mutassak iránta. Soha nem mennék feleségül egy herceghez, nem számít, mit akar a mama. Ti mindannyian túl... túl...

– Fellengzősek és arrogánsak vagyunk?

Mínta csak ekkor döbbsent volna rá, hogy nem lenne szabad sértegetnie egy olyan embert, aki most veszítette el az egyik közeli hozzátartozóját, Vanessa összerezent.

– Valami ilyesmi. – Grey ehhez nem fűzött semmilyen megjegyzést, ezért a lány még hozzátette: – Az biztos, hogy jó néhány herceg akad a családjában.

– Ez történik, amikor az ember anyja háromszor is jól megy férjhez.

– Valóságos dinasztiaát fog maga után hagyni. Egyesek ezt kitűnő tervezésnek neveznék.

– Biztosíthatlak, hogy nem állt szándékában háromszor is megözvegyülni! – csattant fel a férfi.

Vanessa lesújtva nézett fel rá.

– Persze hogy nem. Sajnálom, Grey! Ez nagy tapintatlanság volt a részemről.

A herceg a mutató- és a hüvelykujja közé szorította az orrnyergét.

– Nem, én csak... Felkavart ez a hír.

– Abban biztos vagyok. Ha tehetek érted bármit...

Grey erre nem mondott semmit, mert teljesen lekötötte a gondolatait a tény, miszerint Sheridan lett Armitage hercege. Maurice mindössze néhány hónapig viselte a címet, és most az idősebb fia volt kénytelen a nyomdokaiba lépni. Ez eléggé sokkoló lehetett számára. Grey tudta, hogy muszáj Armitage Hallba mennie, ha másért nem, hát azért, hogy segítsen Sheridannek és az anyjának a keddi temetés megszervezésében.

De álljunk csak meg egy percre! Ma vasárnap van. De melyik vasárnap? A pokolba! Lehetséges, hogy máris lemaradt a mostohaapja temetéséről?

– Mikor kaptátok ezt a levelet? – kérdezte.

A komornától érkezett a felelet:

– Azt hiszem, most pénteken, kegyelmes uram.

– Igen, így van – erősítette meg Vanessa. – Pénteken.

Armitage Hall egy Sanforth nevű város közelében volt. Ha Greynek sikerülne elcsípnie az inasokat, még mielőtt kipakol-

nák az utazóládáját, akkor felölthetné a gyászruháját, és egy órán belül ismét úton lehetne. Könnyedén odaérhetne másnapig Lincolnshire-be.

– Mennem kell – jelentette ki, és ezzel el is indult az ajtó felé.

– Veled tartok – felelte Vanessa.

– Ne légy neveltséges! – csattant fel Grey, mielőtt még az unokatestvére komornája tiltakozni kezdhett volna. – Szépen hazamész az anyádhoz, még hozzá a bevett szokás szerint, és megmondod neki, hogy nem találtál itt. Ezúttal tökéletesen elfogadható indokod van arra, hogy miért nem sikerült találkoznod velem. Egyszerűen közlöd vele, hogy már értesültem a mostohaapám haláláról, és elindultam Lincolnshire-be. Értjük egymást?

– De... hogyan értesülhettél róla, ha nem adtam át neked a levelet?

– Mondd azt, hogy a szolgák tájékoztatása szerint már kézhez kaptam egyet itt! – Grey szép fokozatosan kezdte visszanyerni a hidegvérét. – Valószínűleg amúgy ez igaz is, csak még nem néztem rá a levelezésemre. Az anyámnak nem szokása semmit a véletlenre bízni. Minden bizonnyal több üzenetet is kiküldött. – Annak ellenére, hogy a gyász miatt vélhetően meglehetősen szétszórt lehetett.

Vanessa óvatosan megérintette a karját.

– Grey, valakinek melletted kell maradnia. Szemmel láthatóan felzaklattak a történetek.

– Jól megleszek. – *Úgy bizony, az ördögbe is!* – Most pedig menj szépen! Meg kell tennem a szükséges előkészületeket, hogy mielőbb indulhassak.

– Rendben. – Vanessa egy biccentéssel jelzett a komornájának, aki csatlakozott hozzá. – Beszámolok a mamának a téged ért veszteségről. Talán ennek hatására egy időre visszafogja magát, és kevesebbet intrikál majd.

– Valahogy ebben kételkedem. – Grey közelebb hajolt a lányhoz, és suttogva folytatta: – Légy óvatos a költőddel, kedvesem! Jobbat érdemelsz.

Vanessa elhúzta a száját.

– Amúgy sem hiszem, hogy lesz esélyem közelebb kerülni hozzá, amíg tart számodra a gyász időszaka. A mama ragaszkodni fog hozzá, hogy kivárjam, amíg ismét elérhetővé válsz, és nem fogja hagyni, hogy bárkivel is találkozgassak, amíg ez be nem következik.

– Helyes. Nem szeretnék azon aggódni, hogy esetleg rangodon aluli házasságot kötsz a távollétem alatt, én pedig nem tehetek semmit, hogy megakadályozzam.

A lány felszegte az állát, és elindult az ajtó felé.

– Tudod, vannak előnyei is annak, ha az ember szerelemből megy férjhez. Esküszöm, a házasságról alkotott nézeteid miatt néha kísértetiesen emlékeztetsz a mamára – vetette oda a férfinak búcsúzól, aztán kitáncolt a helyiségből, a komornája pedig kissé lemaradva követte.

Milyen nevetséges! Grey egyáltalán nem hasonlított Cora nénikéjére, aki egy kapzsi hárpia volt. Ő egyszerűen csak józanul gondolkodott. Az ő szemében a szerelem nem képezte az egyenlet részét, mivel pénzügyi szempontból nézve semmiféle értéket nem képviselt. Amikor majd megnősül, egy gyakorlatias nőt fog feleségül venni, akinek elég lesz egy gazdag hercegség, és nem építget légvárat, nem táplál hiú reményeket holmi érzelmekkel vagy szerelemmel vagy bármi egyéb hasonló romantikus ostobasággal kapcsolatban.

Grey ugyanis fájdalmas tapasztalatok árán volt kénytelen megtanulni, hogy ne engedjen senkit a szíve közelébe.